

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XIV. De octoginta Orthodoxis Presbyteris, quos Valens medio in mari
combussit Nicomediae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

τέως τότεν απέισθησαν, ἐπί οὐανασίᾳ τῷ Αἰσταρούμ calamatū exp̄s interim fuit, Athanasio adhuc superstite.

Κεφ. 17.

Οἱ μὲν ιδεῖσιν διημέριος ἀρεταὸς καντανηπόλεως γίνεται τὸ διάστημα, οὐανάγριον προσχυρίζονται καὶ φέρουσι τὸ γνωμένον εἰς θεοῦ σώματα.

ΤΩΝ ΕΠΙΒΑΣΙΛΕΙΩΝ ΛΕΥΚΩΝ ΤΟΥΝ ΠΑΡΟΝΤΩΝ.
Τὸν διηνόχειαν καταλαβεῖν ἐδόκει ἔχομέν να τὸν ὁδόν, τελεθλατὸν βίον εὐδόξιον, ἐπὶ γίνεται ἐπιμέλειαν καθηκόστα τῶν εἰς τὴν κωνσταντινοπόλεις ἐκκλησιῶν. Μητροπόλεις τοῦτος ταύτας δημοσφιλούσι, χειρογόνθεις εἰς τὴν αὖτε διαδοχὴν αὐτοῦ τῷ ταῦτα δογέτων φεγγεύτων. οἱ δὲ τοῦτος δημοσιαὶς τὸν οὐκαίσια σωμάτια, νομίσαντες τοις αὐτοῖς τάδε συμβεβηκέναι. Φυφίσιον εὐαγρίον πινα Μητροπόλεις αὐτῶν. χειρογόνθεις τοῦτον εὐσάβιον, οὐ τὸν αὐλιοχέων τούτων διεῖπεν ἐκκλησιῶν μετακληθεῖς γνωστοῖσιαν εἰς τῆς Κατερίνειας Φυγῆς, λάρηα τότε ἐν κωνσταντίνει πόλει διέτεινε, οὐδὲ οὐδόξιος αὐτοῖς διδάσκων, οὐ προτείπων ἐπὶ τούτοις μένεν αὐτοῖς τὸ θεῖον γνώμην. Κατεύθυντοι μὲν αὐτὸν τῆς δρείας αἱρέτεως τῷρησσαν αἴσακινθεῖσι, χαλεπῶς ἐδίωκον οὐδὲ παραδασθεῖς τὸν εὐαγρίον χειρογόνθεις οὐδὲ Βασιλεὺς τοῦτα γνώσει, εἰ νικούντεια τέως τὸν ὁδὸν πέρασθε, δεῖται τοῦτο τὸ πόλεως μή τη πάθη τοσάστεως, σύνοιδε πέμψαι της εργάσιας εἰς κωνσταντινοπόλιν, οὐκανθεῖς εὐόμοστεν εἰς τότε οὐδεῖον τὸ συλληφθέντα, τορρεταζεῖν τὸν Βασιλέα τὸν Ιωάννην, οὐ εὐάγριον ἐτέρως παπάγεις ηγεταῖς τὰ μὲν ὁδεῖσθαι.

Κεφ. 18.

Πηδητὸν πρεσβεῖαν τῷ ινδικάν διδόνεται, τὸν δὲ λόγον εἰς πλειόνα μίσηται λέγειν κατέκανετε τὸν τομοντιστα.

ΟΙ ΡΑΣΤΕΡΓΙΔΕΣ, οὓς φιλεῖ συμβαίνειν τοῖς έντυχοτινοι, οἱ τὰ αἱρέτα φεγγεύντες γνωμόνιοι, οὐδὲ αἰνειλατέρειαν τοῖς αἴροτοῖς επειρέλμοις τοῖς δέ, εἰς τε σῶμα μελέμορφοι, ορχυστοί τε καὶ δέσμωτοις παραδιδόμορφοι, καὶ τοῖς εὐθας κατ' οὐρανὸν διπλανόμορφοι ταῖς εἰσέντες συγχώνεις Σημίας, εγκωταν δειθηναὶ Βασιλέως, οπως τινὰ τῶν δεινῶν ἔνεργειν

Capit. XIII.

Quomodo Demophilus Arianus post Eudoxium factus sit Episcopus Constantinopolensis: Orthodoxi vero Evagrium elegerint. Et de persecutione ob eam rem excitata.

Intra Imperator Valens Antiochiam ad Orontem sitam proficisci decrevit. Qui dum in itinere esset, Eudoxius ex hac vita discessit, undecim annis Episcopatu Constantinopolis perfunctus. Demophilus vero, ejus loco ab Ariani ordinatus, Ecclesias urbis regiae administrandas suscepit. Verum Nicenae fidei propagnatores, opportunū sibi tempus oblatum rati, Evagrium quendam sibi Episcopum delegerunt. Hunc Eustathius, is qui olim Antiochenam Ecclesiam rexerat ordinavit. Namque is, cum Jovianus ipsum ab exilio revocasset, clam eo tempore Constantinopolis morabatur, Homusianos docens, atque exhortans, ut in eadem de Divinitate sententia permanerent. Hinc igitur Ariani ad seditionem commoti, fautores ordinationis Evagrii acerbe persequi cœperunt. Quibus cognitis, Imperator Nicomedie aliquantisper substitut. Ac veritus ne quid mali urbi regiae per seditionem accideret, milites eo mittere decrevit, quantos ad eam rem satis esse iudicabat. Et Eustathium quidem comprehensum, in oppidū Thracia Bizonam relegari jussit: Evagrium vero alio abduci. Atque hæc quidem gesta sunt in hunc modum.

Cap. XIV.

De octoginta Orthodoxis Presbyteris, quos Valens medio in mari combusserat Nicomedie.

Arianus vero, ut in rebus secundis evenire solet, insolentiores facti, eos qui ab ipsis dissentiebat, acerbissime persequi instituerunt. Qui cum & cruciatus corporis sustinerent, & ad Præsidum tribunalia & carceres traherentur, & ob crebra que inde ipsis eveniebant damna, facultatibus suis paulatim nudarentur, Imperatori supplicare decreverunt, ut his calamitatibus aliqua ex parte

liberarentur. Hujus rei causa octoginta A viros Ecclesiasticos delegerunt, inter quos Urbanus, Theodorus ac Menedemius principem locum obtinebant. Qui cum Nicomediam venissent, libellum Valenti obtulerunt, in quo ea perscripserant, quæ ad causam ipsorum pertinenter. At Valens, quamvis supra modum indignaretur, iræ tamen suæ gravitatem non prodidit: sed clam mandavit Praefecto, ut eos comprehensos interficeret. Praefectus vero, timens ne vulgus seditionem concitaret, si toti viri qui nihil deliquerant, præter jus ac rationem occiderentur, simulat se exilio eos addicere. Et tanquam in exilium mittendos, navigio imponi jubet, quod quidemilli forti animo ferre parati erant. Porro cum ad medium Astaceni sinus navigando pervenissent, nautæ, succensanave, sicut ipsis fuerat imperatum, in scapham desilientes abscedunt. Navis vero ipsa secundo ventu impulsa, Dacibizam usque, qui locus est in Bithynia ad mare situs, valuit pervenire. Sed simul atque ad terram appulit, disoluta una cum ipsis hominibus conflagravit.

B

C

CAP. XV.

De dissensione inter Eusebium Cesariensem Episcopum & Basilium Magnum; & quomodo Ariani sumpta ex eo fiducia, Cesariensem Ecclesiam adorati sunt, ac repulsi.

AT Valens, relicta Nicomedia, Antiochiam versus iter fecit. Quo quidem tempore cum in Cappadociam venisset, Orthodoxos, ut solebat, exagittare, & illius Provinciae Ecclesias Ariani tradere studuit. Idque eo facilius se consecuturum sperabat, quod dissensio quædam ac simulas intercederet inter Basilius & Eusebium, qui tunc Cesariensem Ecclesiam administrabat. Qua de causa Basilius se in Pontum recesserat, & cum Monachis illic Philosphantibus versabatur. Populus vero, ac præcipue optimi quique ac prudentissimi, Eusebium suspectum habere conceperunt: eique fugam virti, tum ob vitam, tum ob eloquentiam celeberrimi affigantes, defterere illum, & scortum collectas agere meditabantur. Verum Basilius quidem, ne Ecclesia ipsius cauila

περ τῆς φοροῦ ἐνστέλλει ταῖς αἱρέσεις, καὶ διατίνει τὴν μηδὲν ἀστιθεντὸν οἱ πρεσβυτοὶ Θαρροὶ λαζαντοί, τῷ εὐαγγελίῳ πιστοῖσι, καὶ διαφορεῖται.

OΥάλης ἐν καταλιπών τὴν νικηφόρα, ἐπὶ τὴν αἰλιόχειαν ὅδὸν ἐπιστοτεῖ στάτῳ ἐν, καππαδόκαις ἐνδημήσας, πᾶσιν θειποιεῖν, ἐσπέδαζε κακῶν τύψοφες δεινας, Καὶ τὰς ἐνθάδε ἐκκλησίας ὡραῖον τοῖς ταῦταις Φεργύστῃ· ραδίως τέ τέτοιοι φορθεῖν ὕστεροι, ὃν τὸ διαφορᾶς τινὸς εἰς λύπην κατένναι βασίλειον ἐντεῖναί τοτε ἐπιτελεῖν. Ιτιναὶ καταρέων ἐκκλησίαν διὸ καὶ πόλιν ὑπεχώρησε, καὶ τοῖς ἐνθάδε φιλέσφι μοναχοῖς σωιλῷ τὸ διῆπλον. Σμάλια καθεστοι καὶ οὐφάτερει, οἱ ταῦτα τὸ εὐτελεῖον εἴχον. Καὶ οἱ φυγῆς αἴτιον γρόμενοι αρδός εὐδοκιμιατές σταθμεύοντες, απλιπεῖν αὐτοὺς ἐξελεύοντο, καὶ καθ' εἴστες ἐκκλησίας αὖλ' ὁ μην, πάμικη τοπικὴ ἔωμτὸν ἐπιτισέψῃ τὴν ἐκκλησίαν οὐκ ἀστερισμόν.